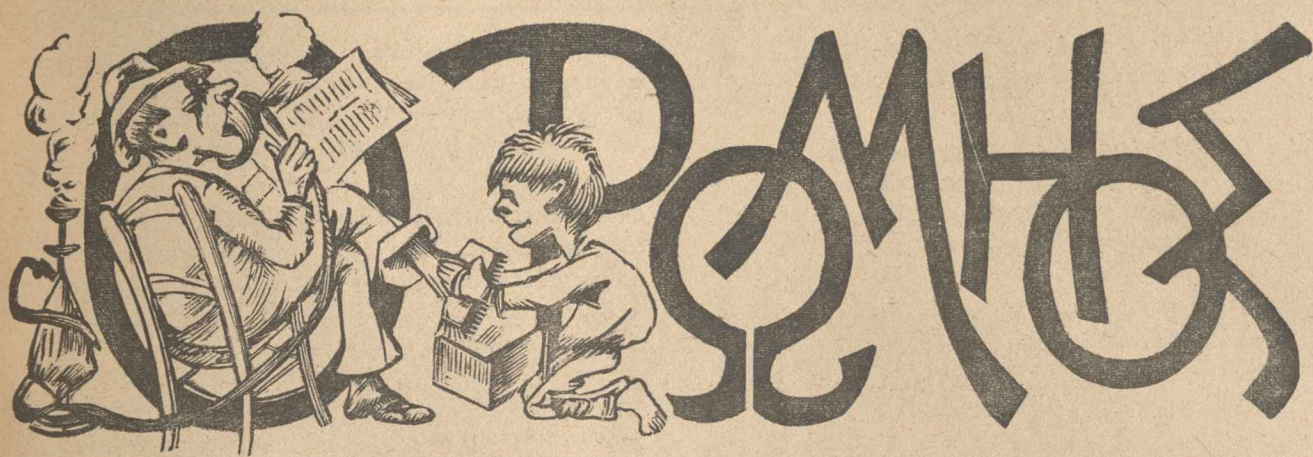

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ὁ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑννέα
καὶ μαντάτα δὲν ἔφθασαν νέα.

Ποῦντος πεντακόσια καὶ τριανταένα,
πᾶν ὅτ' οὖντο φόντα παραξεπεσμένα.

Κάθοδος μετὰ τυμπάνων ξεκαλτσώτων Ἀτσιγγάνων.

(Ἀτσιγγάνικος χορὸς
ἄπλυτος καὶ βρωμερός.)

Κάθε Τουρκόγυφτος στεφάνια πλέκει
ὅτ' οὐ τυχερὸ μας Σουλεϊμάν...
ἐμπρός, βρεῖτε του τὸ τουμπελέκι,
ἱβίδα, ζήτω, κι' ἄμάν ἄμάν.

Σ' αὐτὸν τὸ πρῶτο λαχεῖο πέφτει
κι' ἦλθ' ἐδῶ πέρα σὰν νᾶχη νέφτι
μὲ Τουρκόγυφτων πυκνὸ λεφοῦσι
μεγάλους ὕμνους Ρωμηῶν ν' ἀκούσῃ.

Πῶ! πῶ! τί φέστα καὶ πανηγύρι!...,
ἐξω τὰ ρούχα τὰ ψειριασμένα,
τώρα μεγάλο θὰ ὀῆ χαῖρι
τῶν Τουρκόγυφτων ἡ βρωμογέννα.

Ὡ σὺ περιδόξος Ἀθήνας χώρα,
ποῦ χοίρους τρέφεις καὶ προσκυνεῖς,
κι' αὐτὸς ποῦ κέρδισε θὰ γίνη τώρα
τῶν Ἀτσιγγάνων ὁμογενής.

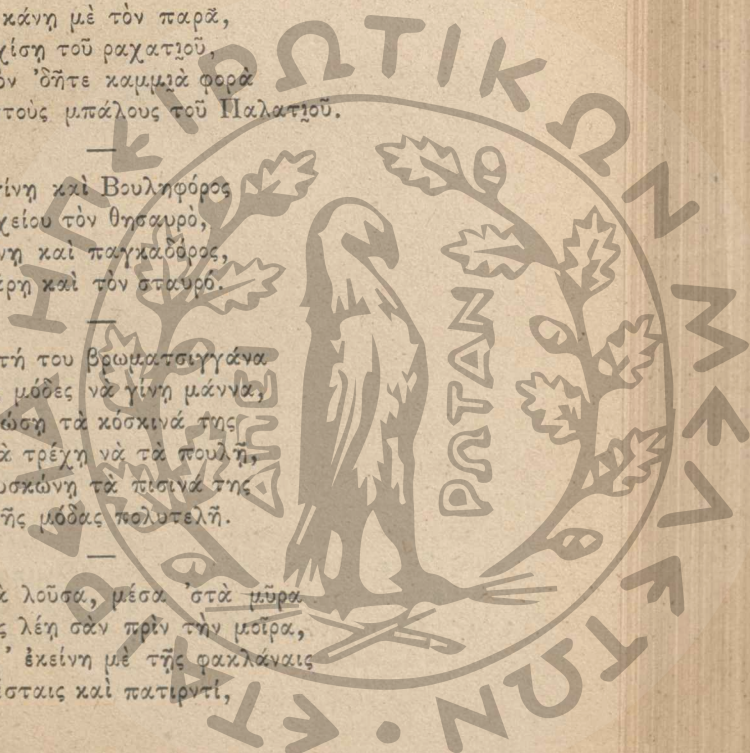
Δὲν θὰ κυλιέται μὲς ὅτ' αὐτὰ τσαντίρια,
δὲν θὰ τσακίζῃ ὅτ' οὐν ἤλιο ψείραις,
θᾶχῃ πηροῦνια, πιάτα, ποτήρια,
καὶ θὰ δουλεύουν γι' αὐτὸν ἡ Μοίραις.

Πολλὰ θὰ κάνῃ μὲ τὸν παρᾶ,
ζωὴ θ' ἀρχίσῃ τοῦ ραχατιοῦ,
κι' ἴσως τὸν ὀῆτε καμμιὰ φορὰ
καὶ μὲς ὅτ' οὐς μπάλους τοῦ Παλατιοῦ.

Ἴσως νὰ γίνη καὶ Βουλευφόρος
μὲ τοῦ λαχείου τὸν θησαυρὸ,
ἴσως νὰ γίνη καὶ παγκαδόρος,
ἴσως νὰ πάρῃ καὶ τὸν σταυρὸ.

Ἢ δὲ πιστὴ του βρωματσιγγάνα
ἴσως ὅτ' οὐς μόδες νὰ γίνη μάννα,
θὰ φασκελώσῃ τὰ κοσκινὰ τῆς
κι' οὔτε θὰ τρέχῃ νὰ τὰ πουλῇ,
καὶ θὰ φουσκῶνῃ τὰ πισινὰ τῆς
μὲ πούφ τῆς μόδας πολυτελῆ.

Μέσα ὅτ' αὐτὰ λούσα, μέσα ὅτ' αὐτὰ μύρα
δὲν θὰ μᾶς λήῃ σὰν πρὶν τὴν μοῖρα,
κι' ἴσως κι' ἐκείνη μὲ τῆς φακλάναις
νὰ κάνῃ φέσταις καὶ πατιρντί,

και 'στῆς κυρίας τῆς 'Ατσιγγάναις
νά δίνη τσάι κι' ἀπρέ μιντί.

"Ισως ἀλλάξει κι' αὐτὴ γιὰ πάντα
καὶ 'στὰ γυφτάκια τὰ παστρικά
νά πάρη μπόνα καὶ κουθεράντα
νά τὰ μορφώσει μὲ Γαλλικά.

Μὲς 'στὴν 'Αθήνα, τὸ πρῶτο φῶρε,
ποῦ τ' 'Αι-λάιφ βρωμᾷ σαρκέλα,
ψάλτε τοῦ Βέρδη τὸ Τροβατόρε...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

Μὲς 'στὴν πρωτεύουσα τὴν δοξαμένη
καὶ σεῖς 'Ατσιγγανοὶ ξεψερικισμένοι
βάλτε τώρα 'ψηλά καπέλα...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

Σὲ τόπο 'φθάσαμε μουφλουζεμένο,
ποῦχει καὶ Στάδιο μαρμαρωμένο,
κι' ὅπου καθένος τραβᾷ κορδέλα...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

(Ὁ Φαουλῆς προσέρχεται ποζῶτος μὲ στεφάνους
κι' ἔτσι μὲ πάθος προσφωνεῖ τοὺς φίλους 'Ατσιγγάνους).

Φ.—Ὡ προσφιλεῖς 'Ατσιγγανοί, μετὰ πολλῆς χαρᾶς
θὰ μάθη κάθε πλούσιος καὶ κάθε φουκαρᾶς
πῶς τοῦ Λαχεῖου ἔπρεπε τὸ νούμερο τὸ πρῶτο
εἰς τὸν Σουλεϊμάν Χασάν, 'Ατσιγγανο βρωμιάρη,
ὁποῦ σοῦ φέρνει ξερατὸ τὸ νηστικό του χνώτο,
κι' ἔφθασ' ἐδῶ μετὰ πομπῆς τὸ κέρδος του νὰ πάρη.

Συγχαίρω τὸν Σουλεϊμάν ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ποῦ τὸν προσμένει θησαυρὸς καὶ βίος εὐτυχῆς,
πιστεύω δὲ πῶς ὁπαδὸς θὰ γίνη τῆς Κορδόνας
καὶ πῶς θὰ δώσῃ κἄτι τί καὶ γιὰ τοὺς Μακεδόνας.

Πιστεύω καὶ 'στὸ Στάδιον, ποῦ κόσμος θὰ τρελλάνη,
κανένα δὲ καθίσματα μαρμαρίνα νὰ κάνη,
κι' ἐμεῖς εὐγνωμονοῦντες τὸν πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν του
ἀμέσως θὰ τοῦ στήσωμεν τὴν μαύρην προτομὴν του.

Πιστεύω πῶς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ θύσῃ κι' ἀπολέση
κι' ὅταν παράδες τοῦ ζητοῦν πῶς δὲν θὰ κάνη πόζα,
καὶ δίχως ὁ Διάδοχος νὰ τὸν παρακαλέσῃ
μὲ γράμματ' ἄλλεπάλληλα πολὺ κοπιμεντόζα,
τῶν 'Ατσιγγάνων τὸνομα δὲν θὰ τὸ κηλιδώσῃ
κι' ἀνάλογον μερίδιον ἐκ τῶν κερδῶν θὰ δώσῃ,
καὶ θὰ ταχθῇ 'στῶν δωρητῶν τὴν ἔνδοξον ἀγέλην
ὡς πατριώτης ἀληθῆς κι' 'Ατσιγγανὸς Φιλέλλην.

Κι' ἀφοῦ Λαχεῖον ἔλαχε κι' αὐτὸς 'Αρχαιοτήτων
ἴσως ἐγκύψῃ τοῦ λοιποῦ 'στὴν κλασικὴν παιδείαν,
κι' ἀρχαιολόγος νὰ φανῇ 'στους κύκλους τῶν ἐγκρίτων
δεκάκις σπουδαιότερος ἀπὸ τὸν Καββαδιάν.

Ὡ προσφιλεῖς 'Ατσιγγανοί, καθίστε' ἐδῶ πέρα
νά ὀπτε τοὺς ἀγῶνας μας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
νά παραβγῆτε δὲ καὶ σεῖς 'στὴ βρωμὰ καὶ 'στὴ λέρᾳ
μὲ τοὺς συγχρόνους 'Ελληνας, τοὺς τόσον παστρικούς.

"Αν δέ, βρωμοτουρκόγυφτοι, καθὼς καὶ σεῖς τὸ ξέρετε,
πανάρχαια προνόμια 'στὴν ρυπαρίαν χαιρετε,
σᾶς βεβαιῶνω 'στους Ρωμηοὺς πῶς θὰ δοθῇ τὸ γέρας
τῆς βρώμας καὶ τῆς λέρᾳ.

Φιλίαν σᾶς προσφέρομεν σχεδὸν ἀδελφικὴν,
οὐχ ἥττον ὁμοιάζομεν καὶ 'στὴν πολιτικὴν,
καθὼς δὲ σεῖς οἱ πονηροὶ τοὺς φίλους ὄλων κἀνετε
καὶ χέρι, ὁποῦ δύσκολα 'μπορεῖτε νὰ δαγκάνατε,
ἀμέσως τὸ φιλεῖτε,
Τουρκόγυφτοι πολῖται,
τοιουτοτρόπως κι' οἱ Ρωμηοί, καὶ πρὶν νὰ σᾶς γνωρίσω,
φιλοῦν ποδιαῖς, ποῦ δύσκολα 'μποροῦν νὰ μαγαρίσω,
καὶ μὲ προγόνων τρόπαια καὶ παλαιστῶν στεφάνους
σαπίζουν μὲς 'στους βούρκους,
κι' ἴσως νὰ γίνουν σύμμαχοι καὶ μὲ τοὺς 'Ατσιγγάνους
καθὼς καὶ μὲ τοὺς Τούρκους.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς τριγύρω σᾶς κυττάζω
κουρελιασμένους, μελαψοὺς, κι' 'Αράπηδες ἀνίττους,
κι' ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ρωμηῶν πρὸς ὄλους σᾶς φωνάζω
«γύφτοι, καλῶς δρίσατε σ' ἐμᾶς τοὺς Φραγκογύφτους»,
κι' ἔλατε τώρα μετ' ἐμοῦ προθύμως, 'Ατσιγγανοί,
ν' ἀκούσετε προσφώνησιν κι' ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

(Ἐνας γύφτος παστρικός
ὁμιλεῖ συμβολικῶς.)

Μεγάλη μας χαρά, μεγάλη μας τιμή,
δὸς μας τατὸ μαρὸ, ἤγουν ζεστὸ ψωμί,
δὸς μας πανὶ σιντρό, κρύο νερὸ νὰ πρῶιμε,
καὶ γύφτικα πολλὰ 'στους 'Ελληνας νὰ πῶιμι.

Δὸς μας καὶ μὸλ κρασί καὶ μποκογιὸ κουλῶρα,
καὶ μιὰ γαντζιάρ' ἀσέ, παρθενικὴ γαϊδουρά,
δῶς μας καὶ μπαλό, γουρουνὶ δηλαδή,
μὰ καὶ Κορδόνι δὸς καὶ τῆς 'Ελῆς κλαδί,
καὶ μέτρησε σωστὰ τὰ κέρδη μας τὰ νέα,
ἐν, ντοῦι, τσὶν, στάρ, πάντε, ἐφτά, ὀχτώ, κι' ἐντί,
καὶ φέρε μας εὐθὺς 'στὸν γέρο Στρατηλάτη
ν' ἀκούσῃ κι' ἀπὸ 'μᾶς χίλιαι φορὶς σπολλάτη.

(Μ' ἔξαψιν οἱ Τουρκόγυφτοι 'στοῦ Δεληγιάννη πᾶς
κι' ὅλοι τὰ τουμπελέκια τῶν ἀδιόκοπα κτυπᾶνε,
κουνοῦν κι' ἡ Τουρκόγυφτισσαὶς μὲ γύφτικα τερτίπια
τὰ κόσκινα τὰ τρύπια,
κι' ἀκούσας ὁ Πρωθυπουργὸς Κορδόνι καὶ Κορδόνι
ὡσάν σκεπάρνι γύφτικο προβάλλει 'στὸ μπαλκόνι.)

Προσφώνησις τοῦ Θεωδωρῆ,
ποῦ κάθε γύφτος ἀπορεῖ.

Θ.—Ἄνδρες 'Αθίγγανοί, κι' ἐγὼ μανθάνω εὐχαρίστως
πῶς ὁ λαχνὸς ἠνύνησε τοὺς γύφτους ἀνεπίστως,
διὸ καὶ προμηνύεται 'στὸ κράτος εὐτυχία
ὅταν κι' οἱ βρωματσιγγανοὶ κερδίζουν τὰ Λαχεῖα.

Χρηστάς παρέχει πρὸς ἡμᾶς τὸ γεγονός ἐλπίδα
κι' ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς 'Αθιγγάνους προσφωνῶ καὶ τὰς 'Αθιγγανίδας,
τὰς τόσον εὐτυχεῖς.

Μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσφιλοῦς εἰρήνης
ἀπικατέστη κι' ἡ φυλὴ πλανήτων ρυπαρῶν,
καὶ μακαρία ἡ γαστήρ τῆς γύφτισσας ἐκείνης
ἥτὸν Χασάν βαστάσασα, τὸν τόσον τυχερόν.

Εὐλογημένοι κι' οἱ μαστοί, ποῦ τὸν Χασάν ἐθήλασαν,
καὶ πάντες οἱ Κατσιβελοί, ὁποῦ 'στὴν γῆν εἰσήλασαν
τῶν ἀνεσπέρων φῶτων
μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων,
κι' ἔτυχαν δεξιῶσεως κι' ἀδελφικῆς ἀγάπης...

(Ἐργα φωνάζει δυνατὰ Κατσιβελοὶ 'Αράπης.)

Θ.—Τίς εἶσαι σύ, Κατσιβελε, ποῦ προπετῶς μὲ βλέπεις
κι' εἰς ἔργα μὲ προτρέπεις;
Καὶ σὺ λοιπὸν πολέμιος μετὰ τῶν ἄλλων εἶσαι
καὶ τόσον πατριωτισμὸν ἀναίδην τὸν ἀρνεῖσαι;

Γενναῖος ἐμαχέσθημεν κι' ἐμεῖς ὑπὲρ βρωμῶν
κι' ἐθύσαμεν τὸ σῶμα μας καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν
ὑπὲρ τῶν ἐκλογέων μας κι' ὑπὲρ τῶν 'Αθιγγάνων
κι' ἐμείναμεν οὐδέτεροι σὲ τόσο πατατράκα,
ἐφ' ᾧ κι' ἐσυμμαχήσαμεν μὲ τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
ἐν καὶ μὲ λύπην βλέπομεν πῶς τῆς Φατμῆς ἡ βράκα
μ' ὄλην τὴν συμμαχίαν μας κατήντησε κι' ἐκείνη
σάν βρώμας Τουρκόγυφτισσας καληδόρακο νὰ γίνη.

Οὐχ ἥττον, ὦ Τουρκόγυφτοι τὰ μάλιστα θρασεῖς,
πιστεύω τοὺς παροξυσμοὺς ν' ἀφήσετε καὶ σεῖς,
καὶ βλέποντες τὸν πρὸς καλὸν τῶν γύφτων ὄργανόν μας
θαρρούντως θ' ἀναπαύεσθε 'στὸν πατριωτισμὸν μας,
καὶ σύροντες τὰ ράκη σας 'στῶν 'Αθηνῶν τοὺς δρόμους
θὰ σέβεσθε καὶ τοὺς θεσμοὺς καὶ τοὺς κειμένους νόμους.

Σᾶς δέχομαι, Τουρκόγυφτοι, θερμῶς καὶ παραφώρας
ὡς ἄρχων ἀντιμυότσουνος τῆς Ὀλυμπίου χώρας,
θὰ ψάλλω δὲ πρὸς χάριν σας σάν νέος Τροβατόρος
τῆς παναθλίας καὶ γνωστῆς ἐκείνης Λεονώρας.

'Α καὶ λὰ μὸρτ ὀνῆρα
ἐ τάρντα νελ βενίρ,
τῶν ἔργων ἡλθ' ἀνὴρ...
ἀντίο Λεονώρα.

Σκόντο κὼλ σάνκβε μίο,
λὰ μὸρ κι' πόξι τέ,
'ρημάσαν τὸ Ταμείο
Κορδονοβουλευταί,
κι' ὅλοι μὲ σκηάζουν τώρα...
ἀντίο Λεονώρα.

'Ελα μὲ τὰ νταούλια
τῶν Τουρκόγυφτων σιτήνα...
Συμβιβασμός... μαρούλια,
μὸρτο Σαμπῶν κι' ἐκείνος,
καὶ ψάλλ' ἡ γυφτοχώρα:
'ἀντίο Λεονώρα.»

Περὲ δὲν μᾶς τὸν κἀνεῖς;
μοῦ λένε μὴλὶς ρέξη,
ὅμως ὁ Δεληγιάννης
χωρὶς νὰ βγάξῃ λέξι,
μὲ πανταχούσαις δίνει
'στους δανειστάς σπαλιόρα,
ὡς ποῦ νὰ πῶν κι' ἐκείνοι:
'ἀντίο Λεονώρα.»

Συμβιβασμός περντούτο...
ποιός τ'όλπιζε και τούτο ;
και καθ' ἔχθρὰ γαλιάνδρα
στριγγλίζει μέε 'στὴν μπόρα :
αγιά τὸ μὴν εἶναι ἄνδρα
μᾶς κυβερνᾷ Θεόδωρα
κι' ἀντίο Λεωνώρα.»

(Ἐξαίφνης φαίνεται κοντὰ 'στὸν γέρο Τροβατόρο
μιά Κατσιβέλα μάγισσα σὰν ὄρνις σαρκοβόρο.)

Μιά προφητεία σοβαρή
'στὸν Τροβατόρο Θεοδώρῃ.

Μάγ—Ἔλα κοντά, κύρ Θεόδωρε, και κύτταξέ μ' ἐδῶ
και δῶσε μου τὸ χέρι σου τὴν τύχη σου νὰ 'δῶ.
Γέρο σὲ λέν και σείνεται με λεβεντιάς φιγοῦρα,
σκοῦρος δὲν εἶσαι, μὰ συχνὰ τὰ καταφέρνεις σκοῦρα,
βραίνεις μέε 'στὴ ζυγαριά κι' εἶσ' ἐλαφρὸς σὰν λάδι,
τσοπάνης δὲν 'γεννήθηκες κι' ἔχεις ἀρνιά κοπάδι.

Θεὸς δὲν εἶσαι και σοῦ καὶν λιθάνι 'στὰ ρουθούνια,
ποτέ μπαστοῦνι δὲν κρατεῖς, μὰ θὰ τὰ 'βρῆς μπαστούνια,
σὲ κατατρέχ' ἡ μοῖρα σου, μὰ σ' ἀγαποῦν ἡ Μοίραις,
παππᾶς δὲν σ' ἐστεφάνωσε και σὺ γυναῖκα 'πῆρες,
'Αρχὴ τὴν λέν, κι' ἀρχὴ μ' αὐτὴν δὲν 'βρίσκεις μήτε τέλος
και γίνετ' ἐργολάβος τῆς ὁ κάθε Σγαναρέλος,
εἶναι γελάδα διχλεκτή, μὰ γάλα δὲν τῆς μένει,
γιατὶ τὰ μωσχάρακια τῆς τὴν ἔχουν στραγγισμένη.

Ἐνας ἀφέντης σ' ἀγαπᾷ, ποῦ κόσμος τὸν δοξάζει,
εἶναι ξανθός, εἶναι 'ψηλός, μὰ χαμηλὰ κυττάζει,
ἄνθρωπος εἶναι, τζόγια μου, μὰ κάποτε κλωτσᾷ
και τῶν τρανῶν τὰ μούτσουνα τὰ κάνει σὰν πατσᾷ.
'Εδῶ ποτάμι σιγανό, 'στὰ ξένα διπλωμάτης,
δὲν τὸν γελάς σὲ τίποτα, ψηλόλιγνέ μου κρῖνε,
μέε 'σὲ Παλάτι κάθεσαι, μὰ ζῇ σὰν δημοκράτης,
φορεῖ κορῶνα Βασιληᾷ, μὰ Βασιληᾷς δὲν εἶναι.

Ἐχεις και φίλους, γυῖόκα μου, γερούς σὰν τὸ ραβδί μου,
μᾶχεις κι' ὀχτρούς, παιδί μου,
ὅπου κρυφὰ και φανερά γυρεύουν νὰ σὲ φᾶνε,
κι' ἕνας ὀχτρός σου καφερός, ποῦ 'ξορκισμένος νᾶναι,
'πῆρε κατὰ τὰ μάτια του και πάει γιὰ τὰ Γιούρα
και πότ' ἐδῶ και πότ' ἐκεῖ στριφογυρνᾷ σὰν σβοῦρα.

Λόρδο τὸν 'λέγαν μιὰ φορά, και σὺ καλὰ τὸν ξέρεις,
ἦταν τοῦ Θρόνου Δράκωντας και τῆς κορώνας βάρδια,
σμπάρο ποτέ δὲν ἔρριξε, μὰ βγῆκε μπουρλοτιέρης,
κι' ἔχει γιὰ τὴν γυναῖκα σου σεβντᾷ 'στὰ φυλλοκάρδια.

Και τρεῖς ὀχτροί σου, Μπέη μου, γεμάτοι φρονιμάδα
κόμμα φρονιμῶν 'σκάρωσαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα,
μὰ πρέπει κάθε φρόνιμος νὰ πάη νὰ τοὺς δειρῇ
μὲ ταβανσανίδα...
τὸν πρῶτο λένε Κωνσταντῇ, τὸν δεύτερο Σωτήρῃ,
τὸν τρίτο Λεωνίδα, [ταῖς των,
κι' ἀλαμπρατσέτα πᾶν κι' οἱ τρεῖς, βαστοῦν 'ψηλὰ τῆς μύ-
και τῶρα 'στὰ γεράμματα θὰ 'βγούν οἱ φρονιμίταις των.

Κι' ἄλλος ἀφέντης σ' ἀγαπᾷ και με τὸ παρπαῖνω,
ὅπου τὸν λένε Πατισᾶχ, Καλίφη και Σουλτάνο.

Κι' αὐτὸς γιὰ σένα χάνεται, λεβέντη μου και Ρήγα,
μὰ τοῦ Καλίφη τὰ ψωμιά θαρρῶ πῶς εἶναι 'λίγα.

Και σὺ πολὺ τὸν ἀγαπᾷς,
Κορδοναρούμπαρε Γαζῇ,
μὰ συφορέλιχ σου ἂν πᾶς
νὰ πιῇτε τὸν καφφέ μαζί.

Ἴσως κλωτσιὰ νὰ ξαναφᾶς σὰν νέος κανονιέρης,
ποῦθε θὰ σοῦρῃ ξαφνικά και σὺ δὲν θὰ τὸ ξέρης,
κᾶν ἀπ' ἐδῶ κᾶν ἀπ' ἐκεῖ,
κᾶν φανερά κᾶν μυστική,
ὅ,τι γιὰ τούτο κι' ἂν σοῦ 'πῶ 'μπορεῖ νὰ σὲ γελάσω
και νὰ κοπῇ τὸ κέφι σου και τὸ πολὺ σου πάσο,
μ' ἀπ' ὅποιο μέρος κι' ἂν ἐλθῇ, Πασσᾷ μου και Σουλτάνῃ,
πάντα κλωτσιὰ θὰ λέγεται, πάντα κλωτσιὰ θᾶναι.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ φοβερά ἡ στρίγγλα παπαρδέλα
και μαύρη Κατσιβέλα,
και τὰ μαλλιά της ἔλυσε κι' ἐσούφρωσε τὰ φρύδια
κι' ἀναψε μὴν μιὰ φουδοῦ με 'λίγα ροκανίδια,
κι' ἔβαλ' ἐπάνω 'στὴν φωτιά τὸ μαγικὸ σαχάνι,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐσάστισε κι' ὁ Θεοδώρης τὰ χάνει,
και μέε 'στὰ μάγια, 'στῆς χαραῖς, και τῆς πολλαῖς ἀντάμ'
'στοὺς Ἀτσιγγάνους ἔρριχνε νικελίναις πεντάραις.)

Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Σακελλάριος, Πολύβιος ὁ φίλος,
οὔπερ πολὺς κι' ἀκάματος ὁ τῆς μελέτης ζῆλος,
εἰς ὕψος γλαφυρότατον και γλώσσαν κριτικὴν
μετέφρασε τὴν πάνσοφον τοῦ Μπλᾶ Στατιστικὴν.
Και πάντοτε και σήμερα 'στοὺς χρόνους τοῦ παρᾶ
σπανίως βγαίνουν σὰν κι' αὐτὸ βιβλία σοβαρά,
ποῦ τὰ διαβάζουν ἐκλεκτοὶ κι' ὀλίγοι ἀναγνώσται
κι' ὄχι πολλοὶ και μπόσικοι τῆς Μιχαλοῦς χρεώσται.

Τί λαμπρὸν Πιλοπολεῖον Ρακιντζῇ τε και Ζαργάνῃ
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου ἀριθμὸς δεκαεννέα...
τί πολὺ λισιβερίσι, τί φιγοῦρα ποῦ τὴν κάνει,
τί στολίδι, τί καπέλα πολυποίκιλα και νέα,
ἔμπα κι' ἔβγα κάθε τόσο, δὲν προσφταίνει 'στῆς δουλειᾷ,
μόνο με καπέλα τέτταρα δὲν φοβᾶσαι καπελαιῖς.

Σκόκου Ἡμερολόγιον, ὅπου ντοναῖς τὸ ξέρει,
λόγον τιμῆς τὸ φετεῖο κι' ἄλλου δὲν ἔχει ταῖρι,
μέε 'στὰ καλὰ καλλίτερο
κι' ἀπ' ὅλα μεγαλῆτερο
μαγεύει κάθε χυρὸ, μαγεύει κάθε φούστα,
και τῶν ὀλίγων και πολλῶν εὐχαριστεῖ τὰ γούστα.

Ἐτοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρβάτο μαγαζὶ,
εἰς τὸ Λοῦβρον δηλονότι, στέκουν ὅλοι σὰν γαζοί,
και κυττάζουν και κυττάζουν με δαδ' μάτια σὰν γαρίδα
τῶσα λούσα, τῶσα δῶρα, ποῦ σαλεύουν κάθε βίδα.
Μὰ τί Λοῦβρο εἶναι τούτο !... μπαίνει σ' ὅλων τὸ ρουθούνι,
'βρίσκεις ὅμως και μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιουνί...
μὰ τί λάμπα μαγική !...
τὴν πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
και δὲν σβῶνει τᾶσπο φῶς τῆς, ποῦναι σὰν ἡλεκτρικό,
κι' οὔτε πυρκαγιά φοβᾶσαι και κανένα ξαφνικό.